

Arrest

nr. 232 294 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juli 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten F. COEL & G. GARNER, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legde op 31 december 2014 te Nijlen een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer L. W.

1.2. Verzoekster diende op 27 februari 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Belgische partner.

1.3. Verzoekster werd op 31 mei 2016 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. In augustus 2017 werd de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geïnformeerd dat verzoekster en haar partner niet meer samenwoonden.

1.5. Op 16 november 2017 werd de wettelijke samenwoning stopgezet.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 16 juli 2019 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 17 juli 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: N.(...)

Voorna(a)m(en): H.(...) S.(...)

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkenes verblijfsrecht werd erkend met afgifte van de F-kaart op 31.05.2016. Zij bekwam het verblijfsrecht als wettelijke partner van de heer L.(...), W.(...) ((...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister werd de wettelijke samenwoning stopgezet op 16.11.2017. Een medewerker van de gemeente liet ons reeds op 11 augustus 2017 weten dat het koppel niet meer samenwonend was. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 12.10.2017 en op 23.10.2017 (de brief werden tot twee keer toe betekend aan betrokkene) verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

-Brief van STUW Heist op den Berg dd. 7.11.2017 waarin staat dat mevrouw wil integreren en haar kinderen zelfstandig opvoeden.

-Brief van Plus home services dd. 17.10.2017 waarin is opgenomen dat betrokkene sinds 17.10.2017 29 uur/week tewerkgesteld wordt

-Bewijs van inschrijving in 't Vlindertje, kinderdagverblijf van R.(...) N.(...), inmiddels R.(...) B.(...)

-Begeleidingsovereenkomst Jeugdhulp Don Bosco voor S.(...) N.(...) met start op 24.04.2017

-Pp van R.(...) B.(...) waaruit blijkt dat het kind de Nederlandse nationaliteit heeft + geboorteakte van het kind (geen vermelding van de erkenner)

-Huurovereenkomst voor adres te Nijlen met ingang van 1.08.2017

-Leerlingenfiche voor het schooljaar 2017-2018 waaruit blijkt dat S.(...) N.(...) is ingeschreven in een school te Nijlen sinds 8.01.2018

-Bevestiging van de huisdokter van betrokkene en R.(...) dat beiden patiënt zijn

-Bewijs van lidmaatschap bij de CM op naam van betrokkene

In die brief werd ook vermeld dat, voor zover er nadien nog belangrijke wijzigingen zouden zijn in betrokkenes situatie, zij die steeds kon meedelen, tot op het moment dat wij een beslissing zouden nemen betreffende haar verblijfsrecht. Betrokkene heeft niets meer bijgebracht nadien, waardoor het redelijk is aan te nemen dat betrokkene voorgelegde documenten nog steeds relevant zijn en representatief voor haar huidige situatie.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het geregistreerd partnerschap werd geregistreerd op 20.02.2015. Toen het koppel in onderlinge overeenstemming op 16.11.2017 de wettelijke samenwoning stopzette, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar effectieve gezamenlijke

vestiging. Van gemeenschappelijke kinderen met de Belg is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin van de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° sprake is. Uit het dossier blijkt wel dat betrokkene de moeder is van een kind dat de Nederlandse nationaliteit heeft, er werd om dit te staven een paspoort van het kind voorgelegd waaruit dit moet blijken. Alhoewel het kind wel werd geboren tijdens de duur van de wettelijke samenwoning, kan geen link gelegd worden met de Belg, het kind draagt immers de naam 'Buiten'. Vandaar dat de uitzonderingsgronden van art. 42 quater, §4, 2° of 3° niet van toepassing lijken.

Tenslotte wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980. De duur van het verblijf van betrokkene in België lijkt ons geen bezwaar te vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is voorafgaandelijk aan haar wettelijke samenwoning met de Belg wel eens eerder aangetroffen in België, echter het daadwerkelijk bekomen van haar verblijfsrecht gaat niet zo ver in de tijd terug. Ze heeft allesbehalve reeds 5 jaar verblijf, vandaar dat wij het mogelijk achtten een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. Veder wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat zij niet bijzonder jong is, noch bijzonder oud waardoor een dergelijke beslissing inhumain zou zijn. Wat betreft betrokkene's gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Zij heeft ons dienaangaande niets voorgelegd. Wat betreft betrokkene's gezinstoestand werd dus reeds opgemerkt dat zij geen gezin meer vormt met de Belg in functie van wie zij het verblijfsrecht heeft bekomen. Aangenomen mag worden dat zij wel nog een gezinsleven heeft met haar kinderen. Kennelijk is de oudste terug onder haar hoede geplaatst en maakt het jongste kind ook deel uit van het gezin en zorgt ze daar heden zelfstandig voor, immers nergens uit het rijksregister blijkt dat de vader van het kind het gezin in België zou zijn komen vervoegen. In die zin maakt deze beslissing geen schending uit van het gezinsleven van betrokkene. De oudste heeft nooit verblijfsrecht aangevraagd, dus is hij er geen houder van. De jongste heeft automatisch bij de geboorte verblijfsrecht gekregen ten gevolge van het verblijfsrecht van betrokkene. Vandaar dat heden het verblijfsrecht (voor zover als nodig) van alle gezinsleden wordt beëindigd. Zij kunnen dan samen elders een nieuwe toekomst opbouwen, het gezin wordt niet gescheiden. Er moet hier ook dienstig worden opgemerkt dat gezien betrokkene kennelijk de moeder is van een Nederlands kind, zij een feitelijk gezinslid is van een EU-burger. Voor zover dit EU-kind dus in het kader van het vrij verkeer verblijfsrecht in een lidstaat naar keuze zou verwerven of eventueel in de eigen lidstaat gaat wonen, heeft betrokkene het recht dit kind te vergezellen, te integreren, toegang te krijgen tot medische zorg, toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, e.d.m. In die zin hoeft deze beslissing helemaal geen afbreuk te doen aan het gezinsleven van betrokkene, noch aan dat van haar kinderen. Verder is er ook nog de economische situatie van betrokkene. Betrokkene heeft kennelijk haar best gedaan om aan een job te geraken, dus is uiteraard een positief element. Echter, op zich kan deze tewerkstelling niet verantwoorden waarom ze het verblijfsrecht als familielid van een Belg zou mogen verder zetten. Niets sluit uit dat ze elders eveneens haar competenties kan inzetten om een nieuwe job te vinden. Verder wat betreft betrokkene's sociale en culturele integratie in het Rijk blijkt alvast uit de voorgelegde stukken dat zij heel veel kansen heeft gekregen. Kennelijk lag de taal moeilijk, en is dat heden nog zo omdat ze nauwelijks de kans kreeg een cursus te volgen die combineerbaar was met haar tewerkstelling. Echter, mevrouw heeft wel degelijk opvoedingsondersteuning gekregen voor het oudste kind dat enige tijd bij een pleeggezin heeft verbleven. De documenten hierover getuigen dus eerder van de uitgebreide begeleiding die betrokkene heeft genoten en het feit dat aan aantal Belgische instanties vrij veel in betrokkene en haar gezin hebben geïnvesteerd opdat mevrouw haar leven op de rails zou kunnen krijgen en het oudste kind terug bij betrokkene kon gaan inwonen. Ongetwijfeld heeft betrokkene daarin wel een positieve evolutie gemaakt, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden, omdat ze heden voor haar eigen kinderen zorgt, dat haar verblijfsrecht daarom dient te worden verder gezet. Tot slot is er nog de mate waarin betrokkene bindingen heeft met haar land van herkomst. Ter staving daarvan heeft betrokkene niets voorgelegd. Gezien haar leeftijd en de leeftijd waarop ze finaal verblijfsrecht heeft bekomen in België en het feit dat ze kennelijk nog worstelt met het Nederlands, is het redelijk te stellen dat zij nog voldoende affiniteit heeft met haar land van herkomst en de taal of talen die er worden gesproken, om er makkelijk terug aansluiting te vinden met familie, vrienden of landgenoten in het algemeen.

De kinderen van betrokkene, N.(...) S.(...) ((...)) die nooit houder is geweest van het verblijfsrecht en B.(...) R.(...) ((...)) die de verblijfssituatie van de betrokkene is gevolgd na geboorte, volgen de verblijfssituatie van hun moeder. Bij gebrek aan wettelijke band met de Belg, de heer L.(...), kan immers eveneens overeenkomstig art. 42ter, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan het afgeleid verblijfsrecht van Buiten R.(...) wegens geen gezamenlijke vestiging meer. Het is in het belang van de minderjarigen hun moeder te vergezellen. Mogelijks kan op die manier alsnog een gezinshereniging met de vermoedelijk Nederlandse vader van het kind R.(...) verwezenlijkt worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 12 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 40ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt het volgende in haar eerste middel:

“Overwegende dat vertoogster verbonden was middels een samenwoningsovereenkomst van 20 februari 2015 met de heer Lauwers Willy, van Belgische nationaliteit, binnen het dader waarvan zij, verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Dat vertoogster op die grond werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en een F-kaart bekwam op 31 mei 2016;

Dat op datum van 16 november 2017 partijen een verklaring aflegden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Nijlen waarbij de wettelijke samenwoning werd beëindigd;

Dat de verwerende partij blijkens de bestreden beslissing beweert op de hoogte te zijn van de feitelijke scheiding sedert 11 augustus 2017 reden waarom op 12 oktober en 23 oktober 2017 vertoogster werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten;

Dat hierop onmiddellijk werd gereageerd, wat niet nuttig kan worden betwist, waarna de verwerende partij nog talmt tot 16 juli 2017 om een beslissing te nemen die een einde stelt aan het verblijfsrecht zonder bevel het grondgebied te verlaten op basis van artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980;

Dat Artikel 42quater toegepast op vertoogter leest als volgt:

Artikel 42quater

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk in geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

Overwegende dat de bestreden beslissing eerst wordt genomen op 16 juli 2019 nadat de verwerende partij blijkens haar eigen akte reeds beschikking had over de feitelijke gegevens van beëindiging van de samenwoning sedert augustus 2017 (?) en vervolgens bijna twee jaar talmt bij het nemen van een beslissing;

Dat er weliswaar geen termijn van verval is binnen dewelke de administratie een beslissing moet nemen maar vervolgens, na verloop van twee jaar laten uitschijnen dat de bestreden beslissing moet worden genomen een schending betekent van artikel 42quater zelve daar waar dit artikel aangeeft dat een beslissing genomen kan worden houdende beëindiging van het recht op verblijf mits een aantal voorwaarden;

Dat in ieder geval in hoofde van de burger de verwerende partij een zekere verwachting heeft geschapen zodat de beslissing niet alleen in strijd is met Artikel 42quater maar ook in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur inzonder het beginsel van de vertrouwensleer waarbij in hoofde van de burger een verwachting bestaat die zij binnen het kader van goed burgerschap tracht loyaal in te vullen, wat niet nuttig kan worden betwist;

Dat bovendien de bestreden beslissing effectief een opsomming geeft van de elementen door vertoogster aangebracht in de zin van Artikel 42quater aangaande de sociale en maatschappelijke achtergronden van vertoogster, zoals het feit dat:

- Vertoogster werkt
- Vertoogster zelfstandig instaat voor de opvoeding van haar kinderen
- Vertoogster sedert 1 augustus 2017 een woning huurt
- Vertoogster sociaal verzekerd is en aangesloten bij de mutualiteit
- Vertoogster geïntegreerd is
- De kinderen in het Nederlands school lopen

Overwegende dat de verwerende partij een ruime appreciatiebevoegdheid heeft maar dat bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen waarvan zij kennis heeft zodat het niet volstaat aan te geven dat voor ieder der verblijfs-elementen in het Rijk er een valabel alternatief zou kunnen zijn in het buitenland;

De opmerking dat vertoogster zich zou kunnen beroepen op het verblijfsrecht van haar dochter Buiten R.(...) in Nederland is louter hypothetisch en vindt nergens in het administratief dossier ondersteuning, R.(...) werd erkend door de heer Buiten Marinus bij akte van 25 februari 2016 maar deze heeft nooit de last gedragen van zijn dochter zodat het zeer de vraag is of vertoogster als moeder van een Nederlands kind uit deze nationaliteit een verblijfsrecht zou kunnen puren en op welke wijze¹⁰;

Dat de opmerking dat mogelijks een gezinshereniging met de vermoedelijke Nederlandse vader van R.(...) zou kunnen worden verwezenlijk nergens op gesteund is en is dan ook van nul en generlei waarde zeker in het licht van de opmerking dat de verwerende partij maar aanneemt dat gelet op het feit dat tijdens het beraad er geen aanvullende stukken werden bezorgd (?) maar wordt aangenomen dat de situatie van november 2017 nog actueel zou zijn....

Dat hierbij alleen al wordt voorbij gegaan aan het feit dat de kinderen school lopen in het Nederlands en dat dit de enige taal is die de kinderen kennen in schoolse opleiding¹¹, hieraan een einde stellen op basis van assumpties getuigt niet echt van behoorlijk bestuur;

Dat in ieder geval hier artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 wordt geschonden alsook het beginsel van behoorlijk bestuur;

Dat steeds in dezelfde zin de verwerende partij in hoofde van vertoogster een verwachting heeft gecreëerd die zij binnen het kader van het goede burgerschap heeft ingevuld door zich te nestelen in het Rijk, leeft, woont en werkt met haar gezin bestaande uit twee kinderen en haarzelf zodat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 8 van het EVRM;

Dat het recht op het privéleven wordt gewaarborgd door internationale bepalingen waaronder het UVRM en het EVRM;

Overwegende dat toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8:

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen. "

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

" Artikel 12:

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.

Overwegende dat vertoogster dan ook onbetwistbaar het recht heeft in België te verblijven op basis van Artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980, recht onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in zijn artikelen 12;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoogster het recht heeft een gezin te stichten en zij effectief met dit gezin ongestoord mag en kan samenwonen in het Rijk;

Dat een gezin bestaande uit een moeder met twee kinderen eveneens beschermd wordt;

Dat thans aan de hand van stukken wordt aangetoond dat vertoogster wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden op basis van de gezinsstructuur en

het feit dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van Artikel 40quater §1 in fine en rekening kan worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat dit manifest niet wordt gedaan zodat de bestreden beslissing weliswaar een toepassing is van de discretionaire bevoegdheid maar dat deze bevoegdheid met willekeur wordt uitgeoefend zonder dat de vaststellingen van de verwerende partij worden ondersteund door het administratief dossier: zo is er geen enkele band met de heer Van Buiten anders dan de afstamming waardoor meteen de opmerking dat gezinshereniging met deze persoon in Nederland louter hypothetisch wordt en van nul en generlei waarde is. ondersteund noch in feite laat staan in rechte;

Dat vertoogster geen onredelijke belasting vormt van het sociale zekerheidssysteem, wel integendeel de verwerende partij in de bestreden akte vertoogster prijst voor haar inspanningen en het feit dat ze werkt, huurt en zelfstandig instaat voor de opvoeding van haar beide kinderen;

Dat vertoogster evenmin een gevaar vormt voor de openbare orde, zij heeft een blanco strafregister en is van onberispelijke levenswandel;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd alsof de verwerende partij een einde MOET stellen aan het recht op verblijf louter en alleen gebaseerd op de vaststelling dat sedert 16 november 2017 de wettelijke samenwoning tussen vertoogster en de heer Willy Lauwer werd beëindigd;

Dat de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd en dat de motivering in feite en in rechte draagkrachtig moet zijn;

Dat het niet opgaat een beslissing te motiveren als moet er een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht om vervolgens in toepassing van artikel 42quater §1 in fine een ophijsting te maken van elementen waarmee rekening kan worden gehouden zoals de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, om vervolgens vertoogster te prijzen dat zij geïntegreerd is in het Rijk, leeft, woont en werkt in een gezin met haar kinderen om dit vervolgens te verwerpen ten voordele van een louter hypothetische gedachtengang dat er eventueel, mogelijks... een gezinshereniging zou kunnen met de Nederlandse vader van het kind R.(...), quod non Dat hier de akte intern tegenstrijdig werd gemotiveerd: ofwel zijn de elementen van integratie aanwezig ofwel zijn ze niet aanwezig maar de verwerende partij vermag niet deze elementen aan te halen om ze vervolgens arbitrair te verwerpen zonder dat de verwerping grond vindt in het administratief dossier;

Dat in dezelfde zin de akte niet draagkrachtig is in feite noch in rechte daar waar de verwerende partij niet eens weet of een gezinshereniging met de Nederlandse vader van R.(...), wenselijk, mogelijk dan wel juridisch geoorloofd is;

Dat het administratief dossier hierover niets zegt en dat vertoogster heeft aangegeven dat zij alleen instaat voor de opvoeding van haar kinderen zonder tussenkomst van de heer Buiten laat staan dat deze onderhoudsbijdragen zou betalen;

De vaststellingen van de verwerende partij zijn dan ook op niets gesteund in feite noch in rechte zodat de akte werd gemotiveerd in strijd met de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt verder te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met haar gezin in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangegeven de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 40ter en artikel 42quater van de wet van 15 december 1980, derhalve conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens op een onvolledig dossier zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van deze artikelen voornoemd;

Dat ten minste de beslissing weliswaar uitgebreid maar onzorgvuldig werd gemotiveerd;

Overwegende dat het in ieder geval vaststaat dat het gezin van vertoogster beschikking heeft over voldoende inkomsten;

Dat partijen beschikking hebben over voldoende huisvesting;

Dat er tenslotte eveneens een ziekteverzekering werd onderschreven op naam van alle gezinsleden;

Overwegende dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een mogelijks onvolledig samengesteld dossier;

Dat onmogelijk vertoogster kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk;

Overwegende dat vertoogster weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 zij slechts vermog de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte, niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie, maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de beslissing van de verwerende partij aangetast is door tal van onregelmatigheden;

Dat dan ook moet aangenomen dat daar waar de motivering defect is, ingaat tegen het dossier en volkomen onjuist is, er ook geen sprake is van een beslissing die gemotiveerd is en die draagkrachtig is in feite en in rechte, derhalve de motivering afwezig is en de beslissing tenminste ingevolge inbreuk op de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 moet worden vernietigd;

Dat in dezelfde zin het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur met inbegrip van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden;

Dat inderdaad de betrokken overheid op eenvoudige vraag had kunnen verzoeken om de stukken opnieuw samen te stellen maar dat zij dat niet heeft gedaan, om welke redenen dan ook met alle gevolgen van dien op het verblijfsrecht van vertoogster;

Dat de motivering dan ook niet deugdelijk kan worden beschouwd in feite noch in rechte, bovendien niet afdoende zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

Overwegende dat het tweede middel eveneens ernstig is;

Overwegende dat de bestreden akte moet worden vernietigd;"

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een gezinssamenstelling, een verklaring van beëindiging van de wettelijke samenwoning, de geboorteakte van N. R., geboren op 11 april 2015, de erkenningsakte van B. R., het Nederlands paspoort van B. R. en het Nederlands paspoort van B. M. toe (Verzoekschrift, bijlagen 1-6).

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de gemachtigde van de minister deze wetsbepaling zou hebben geschonden.

Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet de verzoekende partij minstens aannemelijk maken dat de verwerende partij bij haar een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt (RvS 23 november 2018, nr. 243.025).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf.

RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters verklaring van wettelijke samenwoning, die op 31 december 2014 te Nijlen werd aangegaan, op 20 februari 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd geregistreerd. Op 27 februari 2015 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en op 31 mei 2016 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van haar partnerschap met de heer L. W. In augustus 2017 werd in de gemeente Nijlen vastgesteld dat verzoekster niet langer samenwoonde met haar partner. Deze wettelijke samenwoning werd op 16 november 2017 officieel stopgezet.

2.10. De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing dat “(o)vereenkomstig de gegevens van het rijksregister (...) de wettelijke samenwoning (werd) stopgezet op 16.11.2017. Een medewerker van de gemeente liet ons reeds op 11 augustus 2017 weten dat het koppel niet meer samenwonend was. Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.”

In haar middel betwist verzoekster geenszins dat het partnerschap werd beëindigd, zodat de gemachtigde van de minister in beginsel rechtsgeldig op grond van het hierboven weergegeven artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet kon overgaan tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.11. In haar middel beklaagt verzoekster zich er evenwel over dat de gemachtigde van de minister heeft getalmd tot 16 juli 2019 om een beslissing te nemen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

In weerwil van verzoeksters beweringen wijst de Raad erop dat in artikel 42^{quater}, §1, van de vreemdelingenwet wel degelijk een termijn van verval is opgenomen. De gemachtigde van de minister kan, in verzoeksters geval, enkel een einde stellen aan het recht op verblijf “binnen vijf jaar na de erkenning van (het) recht op verblijf”. Deze termijn van vijf jaar zou *in casu* ten einde lopen op 27 februari

2020, ofwel vijf jaar na de aanvraag van 27 februari 2015 (bijlage 19ter), die een declaratief karakter heeft. Na deze datum zou de gemachtigde van de minister niet langer op basis van dit wetsartikel een einde kunnen stellen aan verzoeksters recht op verblijf.

De Raad merkt op dat de verwerende partij, door op 16 juli 2019 een beslissing te nemen, ruim binnen deze termijn van verval is gebleven. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in haar belangen zou zijn geschaad doordat er meer dan anderhalf jaar verlopen is tussen het ogenblik waarop zij in kennis werd gesteld van de brieven van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de eventuele toepassing van artikel 42quater, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar individuele situatie toe te lichten, en de uiteindelijke beslissing van 16 juli 2019. In tussentijd behield verzoekster immers de F-kaart die haar op 31 mei 2016 werd afgeleverd, hoewel zij de facto niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldeed. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat er door het bestuur in haren hoofde rechtmatige verwachtingen werden gewekt.

2.12. Samen met de gemachtigde van de minister in zijn beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster niet ressorteert onder één van de uitzonderingscategorieën uit artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet waardoor zij haar verblijfsrecht zou kunnen behouden.

2.13. Zoals voorgeschreven door artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de minister *“(b)ij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf (...) rekening (te houden) met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 november 2017 volgende documenten neerlegde:

“een brief van haar contextbegeleider bij de integrale jeugdhulp STUW van 7 november 2017, een brief van haar werkgever bij Plus Home Services van 17 oktober 2017, de inschrijving in kinderdagverblijf ‘t Vlindertje, de Begeleidingsovereenkomst bij Jeugdhulp Don Bosco van 24 april 2017, een kopie van het Nederlandse paspoort van haar dochter R., uitgereikt op 16 maart 2016, een huurovereenkomst van 1 augustus 2017, de leerlingenfiche van haar dochter, een uittreksel uit de geboorte-akte van haar dochter, een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit en een attest van de dokter dat verzoekster haar patiënte is.”

In zijn beslissing overwoog de gemachtigde van de minister het volgende naar aanleiding van verzoeksters situatie en de door haar voorgelegde stukken:

“Tenslotte wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980. De duur van het verblijf van betrokkene in België lijkt ons geen bezwaar te vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene is voorafgaandelijk aan haar wettelijke samenwoning met de Belg wel eens eerder aangetroffen in België, echter het daadwerkelijk bekomen van haar verblijfsrecht gaat niet zo ver in de tijd terug. Ze heeft allesbehalve reeds 5 jaar verblijf, vandaar dat wij het mogelijk achtten een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. Veder wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat zij niet bijzonder jong is, noch bijzonder oud waardoor een dergelijke beslissing inhumain zou zijn. Wat betreft betrokkenes gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Zij heeft ons dienaangaande niets voorgelegd. Wat betreft betrokkenes gezinstoestand werd dus reeds opgemerkt dat zij geen gezin meer vormt met de Belg in functie van wie zij het verblijfsrecht heeft bekomen. Aangenomen mag worden dat zij wel nog een gezinsleven heeft met haar kinderen. Kennelijk is de oudste terug onder haar hoede geplaatst en maakt het jongste kind ook deel uit van het gezin en zorgt ze daar heden zelfstandig voor, immers nergens uit het rijksregister blijkt dat de vader van het kind het gezin in België zou zijn komen vervoegen. In die zin maakt deze beslissing geen schending uit van het gezinsleven van betrokkene. De oudste heeft nooit verblijfsrecht aangevraagd, dus is hij er geen houder van. De jongste heeft automatisch bij de geboorte verblijfsrecht gekregen ten gevolge van het verblijfsrecht van betrokkenen. Vandaar dat heden het verblijfsrecht (voor zover als nodig) van alle gezinsleden wordt beëindigd. Zij kunnen dan samen elders een nieuwe toekomst opbouwen, het gezin wordt niet gescheiden. Er moet hier ook dienstig worden opgemerkt dat gezien betrokkene kennelijk de moeder is van een Nederlands kind, zij een feitelijk gezinslid is van een EU-burger. Voor zover dit EU-kind dus in het kader van het vrij verkeer verblijfsrecht in een lidstaat naar keuze zou verwerven of eventueel in de eigen lidstaat gaat wonen, heeft betrokkene het recht dit kind te vergezellen, te integreren, toegang te krijgen tot medische zorg, toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, e.d.m. In die zin hoeft deze beslissing helemaal geen afbreuk te doen aan het gezinsleven van betrokkene, noch aan dat van haar kinderen. Verder is er ook nog de economische

situatie van betrokkene. Betrokkene heeft kennelijk haar best gedaan om aan een job te geraken, dus is uiteraard een positief element. Echter, op zich kan deze tewerkstelling niet verantwoorden waarom ze het verblijfsrecht als familielid van een Belg zou mogen verder zetten. Niets sluit uit dat ze elders eveneens haar competenties kan inzetten om een nieuwe job te vinden. Verder wat betreft betrokkene's sociale en culturele integratie in het Rijk blijkt alvast uit de voorgelegde stukken dat zij heel veel kansen heeft gekregen. Kennelijk lag de taal moeilijk, en is dat heden nog zo omdat ze nauwelijks de kans kreeg een cursus te volgen die combineerbaar was met haar tewerkstelling. Echter, mevrouw heeft wel degelijk opvoedingsondersteuning gekregen voor het oudste kind dat enige tijd bij een pleeggezin heeft verbleven. De documenten hierover getuigen dus eerder van de uitgebreide begeleiding die betrokkene heeft genoten en het feit dat aan aantal Belgische instanties vrij veel in betrokkene en haar gezin hebben geïnvesteerd opdat mevrouw haar leven op de rails zou kunnen krijgen en het oudste kind terug bij betrokkene kon gaan inwonen. Ongetwijfeld heeft betrokkene daarin wel een positieve evolutie gemaakt, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden, omdat ze heden voor haar eigen kinderen zorgt, dat haar verblijfsrecht daarom dient te worden verder gezet. Tot slot is er nog de mate waarin betrokkene bindingen heeft met haar land van herkomst. Ter staving daarvan heeft betrokkene niets voorgelegd. Gezien haar leeftijd en de leeftijd waarop ze finaal verblijfsrecht heeft bekomen in België en het feit dat ze kennelijk nog worstelt met het Nederlands, is het redelijk te stellen dat zij nog voldoende affiniteit heeft met haar land van herkomst en de taal of talen die er worden gesproken, om er makkelijk terug aansluiting te vinden met familie, vrienden of landgenoten in het algemeen.

De kinderen van betrokkene, N.(...) S.(...) ((...)) die nooit houder is geweest van het verblijfsrecht en B.(...) R.(...) ((...)) die de verblijfssituatie van de betrokkene is gevolgd na geboorte, volgen de verblijfssituatie van hun moeder. Bij gebrek aan wettelijke band met de Belg, de heer L.(...), kan immers eveneens overeenkomstig art. 42ter, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld worden aan het afgeleid verblijfsrecht van Buiten R.(...) wegens geen gezamenlijke vestiging meer. Het is in het belang van de minderjarigen hun moeder te vergezellen. Mogelijks kan op die manier alsnog een gezinshereniging met de vermoedelijk Nederlandse vader van het kind R.(...) verwezenlijkt worden.”

De gemachtigde van de minister stelde terecht vast dat de duur van het (legaal) verblijf van verzoekster in België niet uitzonderlijk lang is en dat zij als jonge veertiger niet bijzonder jong is of zeer oud, zodat de beëindiging van het verblijf niet inhumain is. Betreffende de gezondheidstoestand van verzoekster zijn geen negatieve elementen gekend, zo stelt de gemachtigde van de minister vast. Haar gezinstoestand is niet meer verbonden met de Belgische onderdaan in functie waarvan zij het verblijfsrecht bekam. Aangezien verzoekster thans blijkbaar zelfstandig voor haar beide kinderen zorgt en haar dochter verzoeksters lot volgt, terwijl haar oudste kind nooit verblijfsrecht heeft gehad, heeft het beëindigen van het verblijfsrecht in haren hoofde geen invloed op het gezinsleven. Terloops merkt de gemachtigde van de minister op dat verzoeksters dochter Nederlands staatsburger is, waardoor verzoekster eventueel in functie daarvan een verblijf zou kunnen bekomen. Het loutere feit dat verzoekster (deeltijds) tewerkgesteld is, acht de gemachtigde van de minister lovenswaardig, maar is onvoldoende om het verblijfsrecht te behouden als familielid van een burger van de Unie. Aangezien verzoekster nog worstelt met het Nederlands, is het naar het oordeel van de gemachtigde van de minister redelijk te stellen dat zij nog voldoende affiniteit heeft met haar land van herkomst en de taal om terug aansluiting te vinden met familie, vrienden of landgenoten in het algemeen.

2.14. In haar middel is verzoekster het oneens met de analyse van de humanitaire elementen door de gemachtigde van de minister, maar dit volstaat niet om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat er onvoldoende humanitaire elementen waren om het behoud van het verblijfsrecht te rechtvaardigen. Het gegeven dat verzoekster blijkens het betoog in haar middel niet op de hoogte is van de wettelijke mogelijkheden om een verblijfsrecht te bekomen als ascendent van minderjarige burger van de Unie heeft *an sich* geen uitstaans met de bestreden beslissing. Verzoekster wijst er in haar middel op dat de kinderen school lopen in het Nederlands. De bestreden beslissing houdt evenwel geen verwijderingsmaatregel in, zodat deze geen impact hoeft te hebben op de schoolloopbaan van de kinderen. De suggestie van een gezinshereniging met de (juridische) vader van het kind maakt een overtoollig motief uit van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft geen belang bij haar kritiek op dit overtoollige motief.

2.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In casu gaat het niet om een eerste toelating, maar om de zogeheten weigering van een voortgezet verblijf, waardoor er wel degelijk sprake kan zijn van een inmenging in het recht op privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient de conformiteit van de maatregel te worden onderzocht met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Hierbij worden onder andere de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland alsmede met het land van oorsprong en de gezondheidstoestand van de belanghebbenden in overweging te nemen (cf. EHRM 11 juni 2013, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 57-67). In weerwil van verzoeksters beweringen is echter gebleken dat de gemachtigde van de minister rechtsgeldig kon overgaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht op basis van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en dat zij niet in aanmerking kwam voor het behoud van dit verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater}, derde lid, van de vreemdelingenwet, waarbij rekening werd gehouden met alle dienstige elementen. Verzoekster beweert weliswaar dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier, maar zij heeft geen bijkomende informatie aangeleverd die een ander licht werpt op haar persoonlijke situatie. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, zodat het gezinsleven van verzoekster met haar minderjarige kinderen niet in het gedrang hoeft te komen.

Er werd geen ongeoorloofde inmenging in het privé- en of gezinsleven van verzoekster aannemelijk gemaakt.

2.16. Waar verzoekster in haar eerste middel de schending aanvoert van artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, dient te worden opgemerkt dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel, noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat er in haren hoofde rechtmatige verwachtingen zouden zijn gewekt. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk gemaakt. Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN